

TEPPO HEINOLA

ELÄINLÄÄKÄRIN

ELÄMÄÄ

TAMMI

MYÖTÄTUULESSA
JA MYRSKYSSÄ

TEPPO HEINOLA

ELÄINLÄÄKÄRIN
ELÄMÄÄ

MYÖTÄTUULESSA
JA MYRSKYSSÄ

TAMMI

HELSINKI

1. painos

© Teppo Heinola ja Tammi 2026

Kustannustoimittaja: Mari Hyypiä

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-7993-0

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@tammi.fi

ESIPUHE

Kas huomenta rakas lukijani, mikäli nyt siis on aamu. Jos ei, niin yhtä lailla tervehdin sinua, huolimatta ajankohdasta. Sinulla on nyt hyppysissäsi tai niissä kuulokkeissasi minun toinen kirjani.

Tuo ensimmäinen kirja puristettiin ulos viime vuonna. Sen kaupallinen menestys oli nähtävästi siinä määrin hyvä, että Tammen edustajat päättivät lypsää lehmää niin kauan kuin rauta on kuumaa... vai miten se nyt meni.

Kuten olette ehkä huomanneet, minäpoika se olen jatkanut rämpimistäni tällä minulle säädetyllä polulla. Välillä olen hypännyt polun vieressä oleviin suonsilmäkkeisiin, ja toisaalta välillä taas olen jäänyt paistattelemaan päivää sopivasti auringon lämmittämälle rantakalliolle. Ja tietysti minä olen säännöllisesti raportoinut näistä tapahtumista tuolla sosiaalisessa mediassa – mutta tiukasti omaan tapaani. Kun Tammen edustajat sitten kysyivät, että vieläkö minä saisin aikaiseksi jatko-osan tuolle edelliselle taidepaukulle, niin minä vastasin että juttujahan on netti pullollaan.

Nämä minun tekstini on tuotettu vuosien kuluessa, lyhyinä pöräyksinä. Kustannustoimittaja Mari on jälleen mielestäni varsin onnistuneesti muokannut tarinat kirjan muotoon. Jostain syystä hänkin tuntuu tykkäävän näistä, mikä minun mielestäni viittaa varsin kieroutuneeseen huumorintajuun. Selkeästi hieno piirre ihmisessä.

Minulle näitten tarinoitten kirjoittelu on lähinnä kupolin nollaamista. Toiset istuvat baarissa, toiset lootusasennossa joogamatolla, ja minä pötköttelen sohvalla tabletti pömppämähani päällä.

Kaikki tämän kirjan tapahtumat ovat tosia – mitä nyt kirjoitellessa on välillä tullut käytettyä hieman enemmän värikynää. Tarinat on kirjoitettu usein kieli poskella ja pätkä repolaisen häntää kainalossa. Hämmästyttävää kyllä, lähes poikkeuksetta niihin on kuitenkin upotettu palanen tiukkaa asiaa.

Eli eipä tässä sitten muuta kuin tiukka ote nenästä ja tervehdystä suoraan syvään päätyyn. Mukavia lukuhetkiä.

Huikkaperällä tammikuussa 2026

Teppo Heinola

KARVAKORVA

Tiedätkö miltä tuntuu, kun menee karva läpi kantapään ihosta? Ai tiedätte? Sitten teillä varmaankin asustelee kotosalla ainakin yksi kipale staffeja. No juu, kyllä minä tiedän että on muitakin rotuja, joiden karva menee läpi vaikka millin paksuisesta rosteripelistä, mutta melko usein kyseessä on kuitenkin staffin tukka.

Tänään minulla kävi potilaana reilu vuoden ikäinen staffineiton nimeltään Nana. Nana on yhtä suloinen kuin Fiona, eli se vihreä prinsessa. No se sen tötterökorvaisen Shreekin tyttöystävä. Oliko kaukaa haettu? Minusta ei.

Nanalla on ollut korvamurheita. Nanan korvat kutisevat ja niistä puskee ulos ruskeaa töhnää. Minä näin Nanan viimeksi pari viikkoa sitten. Silloin sillä oli vasen ropeli kipeänä ja kypärä kallellaan. Näytteen perusteella kyseessä oli hiiva-tulehdus, ja niin Nana sai asianmukaisen tippakuurin.

Tyypillisen ruokavaliosuunnittelun, allergiauhkailun ja loppuiän uintikiellon sijaan minä sovin Nanan kanssa korvatähystyställit. Se on niin paljon tuottoisampaa puuhaa klinikan kannalta tämä korvatähystys. Sitä paitsi minun pankkitililläni on vielä pikkiriikkinen kolonen. Hyvin mahtuu sinne muutama seteli, kun niitä vähän rypistelee.

No ei, eläinlääkäreille tyypillisestä pohjattomasta ahneudesta huolimatta minulla oli mielessäni ihan oikeasti potilaan paras. Minä nimittäin ajattelin varmistaa, että kyse ei ole

vieraasta materiaalista korvakäytävässä. Ja juu, ei onnistu katsominen sillä korvalampulla. Kun kyseessä on rasvattua broileria muistuttava pikkiriikkinen bodari – toki sievä sellainen – ei korviin kurkkaaminen aina onnistu. Lisäksi Nanan korvat olivat niin täynnä likaa, ettei siellä olisi näkynyt mitään muuta kuin, no, likaa.

Tänään meillä oli sitten korvatähtäillit. Minä pökkäsin piikillisen nukkumatin alkuainetta Nanan hyvin muodostuneeseen pakaraan, ja uusi eläintenhoitajaharjoittelijamme viritteli Nanan muutenkin valmiiksi. Toinen hoitajamme kanyloi Nanan ja antoi sille anestesia-suunnitelman mukaiset pumpulipilvet unen ylläpitoon. Lopulta hoitaja intuboi Nanan.

Kuten kaikki itseään kunnioittavat eläinlääkärit, minä purjehdin paikalle takki hulmuten vasta siinä vaiheessa, kun potilas on valmisteltu toimenpidettä varten. Tavallisesti minä odottelen klinikan biljardisalissa, välillä taas katselen elokuvia ja joskus harvoin istun porealtaassa.

Valmistelun jälkeen aloitimme hoitajan kanssa korvatähystyksen. Aika käsittämätöntä, että kameran kuva ei tärisy, hoitaja pystyi pitämään laitteen täsmälleen paikoillaan. Ei ole nimittäin ihan helppoa. Näytöllä häärivät työkalut ovat paksuudeltaan yksi-pilkku-kolme milliiä, joten homma on todella tarkkaa.

Nanan terveessä korvassa oli kasa irtokarvaa pakkautuneena tärykalvolle. Kipeässä korvassa karva ja erite oli tiiviinä kasana tärykalvon päällä. Mitäpä luulette, voisivatko nämä irtokarvat selittää Nanan armottoman korvakutinan? Olisiko mahdollista, että tuollainen tukko pellin läpäiseviä karvoja korvakäytävässä kutittaisi? Josko se ei kuitenkaan olisi vehnäallergia ja atopia? Ainakin minulla kutittaa omia korvia,

kun sinne menee karvoja. Ja tämän taas tietävät kaikki yli viisikymppiset ukkelit. Miksi hemmetissä siirtyy tukka päältä korviin ja sieraimiin? Häh? Kysyn vaan.

Eli minun toiveeni on, että näkisin Nanan seuraavan keran noin kolmen vuoden kuluttua rokotuksia hakemassa enkä kahden–kolmen kuukauden välein korvatippoja noutamassa. Olikohan tämä nyt kuitenkin klinikan tuloksen kannalta ihan loppuun saakka ajateltu asia?

Joku saattaisi tässä kohtaa miettiä, miksi ne karvat alun perin sinne korviin joutuivat. Voin sanoa, että hyvä kysymys. Yleensä koirien korvista löytyy aina pieni määrä irtokarvoja. Korvan vahantuotanto ja oma puhtaanapitojärjestelmä riittää kyllä yleensä hoitamaan parin karvan aiheuttaman ongelman.

Joskus tilanne kuitenkin eskaloituu. Sen minä tiedän, että näitä karvoja ei saa pois kotihuuhtelulla – minä jopa veikkaan, että ainakin osa näistä karvatupoista on seurausta korvien turhasta ja ylettömästä huuhtelusta.

Siksipä minä suosittelen, että korvakäytävien turhaa huuhtelua vältettäisiin. Huuhtelu on tarpeen, jos korvissa on reilusti likaa. Silloinkin huuhtelu tehdään vain muutaman keran. Viikoittainen tai päivittäinen huuhtelu ei ole tarpeen, se saattaa johtaa jopa tilanteen pahenemiseen. Käsittääkseni niitä korvia ei nimittäin ole tarkoitettu jatkuvasti huuhdeltavaksi, muutenhan luonnossa olisi joku öttiäinen joka homman hoitaisi. Melko pelottava ajatus, ajatelkaapa: joku korviin kuseskeleva koppakuoriainen.

Ja rakkaat kollegat, älkää luottako liikaa siihen korvalamppuun. Kun ei sillä näe tarpeeksi.

PAKKANEN, SIITÄ SUOMALAISET TYKKÄÄ

Käsittämätöntä, että täällä Suomessa voi pakkanen yllättää. Miten voi tulla yllätyksenä, että talvella sataa lunta ja on kylmä, jopa kylmempi kuin juhannuksena. Jumankauta uutisissa kerrotaan, että laittakaa vaatteita päälle, on vaarallisen vilpoista. Ja Helsingissä otetaan videokuvaa hiihtäjistä, ihan on ihmeellistä, kulkevat käyrillä laudoilla.

Meidän huushollissamme kuuluu pakkasjärjestelyihin leivinuunin tauoton lämmitys – ei ole tylsää hommaa, ja on mukavaa, kun alakerta on aamulla yli viisitoista-asteinen. Lapissa viettämieni kunnanpraktikkovuosien vuoksi heitin eilen aamulla auton takaronttiin pilkkihaalarit. Posiolla alkuasukkaat opastivat, että paremmin säilyy hengissä, jos auto hyytyy tien päälle. Ei kuulemma riitä pitkähihainen paita ja nahkanilkkurit.

Meidän mukulat ovat sen ikäisiä, että nyt heilläkin alkaa olemaan oma mielipide – joka on tietysti väärä. Ennen riitti, kun antoi toppahaalarit ja Kuoma-saappaat. Mutinat pysyivät mahassa ja räkä poskella. Nyt tuntuu olevan vaikea uskoa, että ulkona on kylmä. Pojalle yritin kertoa, että pitkät kalsarit ehkä kannattaisi laittaa ja paita tunkea housuihin. Hassulta näyttää, kun kahdeksanvuotias ukkeli kulkee pihalla niin, että rekkamiehen rako vilkkuu. Pitänee hommata hänellekin pidempi takki – hyvä olisi pakaroitten ja alaselän olla

peitossa, ainakin minusta. Villasukat otti kun kerroin, että kesällä on mukavampi lompsia menemään, kun on kaikki varpaat tallella. Tyttö on kymmenen, eli minulla ei ole hänen pukeutumiseensa mitään sananvaltaa.

Jotta tähän juttuun saisi upotettua edes hieman asiaa eikä pelkästään sitä ainaista höpötystä, niin huomauttaisin, että olkaa tarkkoina, kun kuljeskelette pakkasessa nukutuksesta heräilevän koiruuden tai kissin kanssa. Rauhoitusaineet sotkevat kajuutan lisäksi lämpökeskuksen, ja anestesiassa potilas menettää lämpöä huolella. Eihän sitä baarista lähtiessäkään jätetä kaveria hankeen pötköttämään, vai mitä?

Lemmikin lämpöjärjestelmä normalisoituu vasta, kun nukutuksessa käytetyt lääkeaineet ovat kokonaan poistuneet. Niinpä seuraavat kaksikymmentäneljä tuntia on syytä olla hippasen tarkempi ulkoilutuksen kanssa.

LENKKARI LIPEÄÄ

”On siis kevät, kuljen Hakaniemen rantaan, tuuli ei tuule mutta sade kyllä jaksaa...” Tavaramarkkinat oli hieno yhtye vai mitä? Ja on kyllä hienoa, kun tulee kevät. Aurinko paistaa, pihan peittävä lumihanki kutistuu silmissä ja puiden ympärille muodostuu laikkuja, joista näkyy mustikanvarpuja.

Meidän pihassamme hankeen on muodostunut myös ihan toisenlaisia tummia laikkuja. Minun aamuni nimittäin alkaa sillä, että napsautan vedenkeitin päälle ja päästän koirat ulos. Kun kolme koiraa käy omatoimisella aamulenkillä, arvaavat koiranomistajat jo tässä vaiheessa, mitä nämä laikut ovat.

Huhtikuun alussa piha näyttää siltä kuin Puukon veljekset olisivat taas päättäneet räjäyttää ulkovessan. Googlaa, jos vitsi ei aukea. Kaikki paikat on kuorrutettu sillä itsellään. Hetkellisesti minäkin ymmärrän ihmisiä, joiden suurimpana murheena tuntuu olevan koiranjätösten kerääminen, tai siis niitten keräämättä jättäminen.

Mietin jopa sitä, että keväistä koirankakkakeskustelun määrää voisi pitää syväluotaavana mittarina kansakunnan tilalle. Pahemmin ei näkynyt koronan aikaan yleisöpalstalla moitteita siitä, että Mannerheimintien ja Bulevardin risteyksestä on löytynyt koirankakka. Ja veikkaan, että sama juttu oli 90-luvun laman aikaan. Tuskin puhuttiin koirankakkajuttuja

keväällä 1944? Kun korona jyllää, sota uhkaa tai rahat loppuvat, jää koirankakka toissijaiseksi huoleksi.

Palataan nyt kuitenkin asiaan. Meidän pihassamme pahimpia paikkoja ovat umpihankeen tehdyt polut. Koirat ovat kuljeskelleet hankikannon aikana pitkin metsiä ja mii-noittaneet maaston. Varomaton Tepponen kun kulkee näitä reittejä, niin välillä nalli napsahtaa ja kaksiosainen ansa laukeaa. Ensinnäkään se polku ei kannu minun hyvin muodostunutta kehoani, ja niinpä minä vajoan lonkkaa myöten lumihankeen. Toiseksi se hangelle väkerretty ja auringossa pehmennyt kakka liiskaantuu kengänpohjan lisäksi polveen ja lonkkaan. Kerralla puoli ukkoa dipataan kakkaan. Jumankauta että tulee silloin huudettua lujaa apua luojalta.

Mutta on tässä kolikossa toinenkin puoli. Minulta meinasi lähteä eilen henki. Kuten kaikki työtä vieroksuvat yrittäjät, olin minäkin menossa pitkäperjantaina vain vähän käväisemään työpaikalla. Yöllä oli satanut ohut kerros lunta pihaamme peittävälle peilijäälle, ja joku ei ollut hiekoittanut. Minä lähdin ovesta ulos, ja kolmannella askeleella vetäisin kohtalaiset breakdance-moovit. Suorituksen lopuksi päätin laskeutua selälleni. Vasen takajalkani oli juuri lipsahtamassa asentoon point of no return, kun se sattumalta tapasikin pitävän pinnan. Arvaatteko mitä? Sitä vaan, että meinasin kaatua pahasti, mutta onneksi astuin koirankakkaan.

TAHVO

Tahvo on runsasrotuinen valkoinen paimenkoira. Tahvon isä oli varsin sotilaallisen ja aristokraattisen kasvatuksen saanut valkoinen paimenkoira. Tahvon äiti taas oli puita halaileva ja kaikkia luomakunnan olentoja rakastava labradorin ja landseerin risteytys, oikea rakkauden perikuva.

Tahvosta tuli sitten... Tahvo. Jos kuvittelet mielessäsi hirmuisen hoikan ja isopäisen labradorin, joka käyttää valkaisu-tua saksanpaimenkoiraperuukkia, olet ulkonäöllisesti melko lähellä tikkataulun keskustaa. Käytöksen puolesta voisit pätkäillä sellaisen hännällään maata huiskivan ja silmiä siristelevän koiruuden, jonka tekisi hirmuisesti mieli nuolaista kaikkia paikalla olijoita, mutta sen on pidettävä suussaan palloa, koska muuten se reagoisi kaikkeen alle nanosekunnissa ja saattaisi vahingossa rikkoa paikkoja. Sellainen on Tahvo.

Tahvo on neljä vuotta vanha. Minä tapasin Tahvon vajaa kolme vuotta sitten. Tahvo tuli klinikalle, koska sitä oksetti, koko ajan ja aina. Koska Tahvoa oksetti, sillä ei ollut nälkä, tai jos olikin, niin se ei halunnut syödä. Lisäksi Tahvolla oli maha lievästi sanottuna löysällä. Kiinteä kakka olisi ollut kiva yllätys.

Tahvo oli niin hoikassa kunnossa, että sitä ei tarvinnut röntgenkuvata. Riitti kun sen nosti loisteputkivaloa vasten: sai hyvin selvää sisuskaluista. Tahvo sai pahoinvointilääkkeet ja pakkauskaupalla närästyslääkettä. Lisäksi Tahvo sai kasan hyviä ruokaohjeita.

Eivät auttaneet Tahvoa erityisruokavaliot ja krapulalääkkeet. Sitten Tahvo sai kuurin antibioottia. Tahvon ripuli rauhoittui, oksentelu loppui ja Tahvo pulskistui lupaavasti. Kun antibioottikuuri tuli päätökseen, meni muutama viikko, ja taas lauloi Tahvon takapuoli ja nielu tympeää serenadiaan.

Tahvon omistaja kyllä jaksoi siivota lattiaita, ei siinä mitään. Tahvon jatkuva paha olo ja kipuilu särki kuitenkin niin omistajan kuin yhden lyhyttukkaisen eläinlääkäarin sydäntä. Tahvo siirtyi lukuisten mahatähystysten, ulosteviljelyiden, lääke- ja ruokavaliokokeilujen sekä lisäravinnekikkailujen myötä jatkuvalle kortisonilääkitykselle. Kortisonikuurin lisäksi Tahvo nautti säännöllisesti pitkiä antibioottikuureja. Tahvon elämänlaatu ei silti ollut kummoista.

Omistaja kokeili parin vuoden ajan myös lukuisia hyviä ja vielä parempia ei niin perinteisen lääketieteen mukaisia ohjeita. Milloin apuna oli superhieno ihmeruoka, milloin taas hämmentävä lisäravinne.

Pari kuukautta sitten Tahvon elämänlaatu oli siinä pisteessä, että omistaja oli luovuttamassa. Ja kun minä sanon, että kyseessä ei ollut pikapäissään tehty pyyhkeen kehään heitto, niin minä todellakin tarkoitan sitä. Minustakin kahden vuoden kärsimys riittää nuorellekin koiralle.

Eläinlääkärit on totutettu touhuamaan myös vähän niin kuin Käypä hoito -suosituksen mukaisesti. No ei ole meillä mitään oikeita Käypä hoito -suosituksia, mutta totutut kaavat kuitenkin. Niinpä Tahvo kävi läpi yllä kuvatun hoitoprotokollan, ja hyvä niin. Tällä tavoin kaikki potilaat saavat yhdenmukaisen hoidon. Käypä hoito -hommissa on kuitenkin yksi ongelma: se leikkaa helposti pois kokeilut.

Minä en todellakaan kannata vaihtoehtoista lääketiedettä. Rokottaminen on ehdottoman järkevää, niin ihmisille kuin

eläimille. Ilman ruuan prosessointia me olisimme yhä puussa, se on nimittäin keittäminenkin melkoisen tärkeä prosessointikeino. Ja pilaantumisen estäminen on myös tärkeää: botuliinitoksiini tappaa erittäin herkästi, ja tietyistä lisäaineista on hurjasti apua. Minä en käyttäisi hoitona auringonvaloa, paitsi siis D-vitamiinin puutteeseen itselläni, enkä minä usko viisaan veden muistiin.

Silti kun minä olen nykyään vähän pitkästynyt tähän nykyiseen työnkuvaani (viisi vuotta on aika pitkä aika tehdä samoja hommia), minä pähkäilen juttuja. Niinpä minulla oli takataskussani uusi, epäkonventionaalinen ja ihmeellinen hoitokokeilu, eli... rumpujen pärinää... kakka. Pari kuukautta sitten ehdotin Tahvon omistajalle, että tehdään Tahvolle ulosteensiirto. Koska Tahvo oli todellakin huonossa kunnossa ja kaikki kortit oli jo pelattu, ei Tahvolla ollut enää paljon menelettävää. Omistaja tarttui syöttiin riemumielin.

Minä lähdin Allin kanssa lenkille ja tuijottelin silmä tarkkana airedalen viheltävää peräaukkoa. Sitten nappasin näytteen lennosta, ihan oikeasti, ennen kuin se tavoitti maaperän.

Alli-pallin kakkanäyte lähetettiin tutkittavaksi Kuopioon. Eikä kyseessä ollut minun mielipiteeni savolaisista – Kuopiossa sattuu olemaan meidän luottolaboratoriomme. Täytyy sanoa, että se on lähes poikkeuksetta pyrkinyt avittamaan meikäläistä näissä minun yritelmissäni.

Allin tuotos tutkittiin kaikkien mahdollisten ja mahdottomien taudinaiheuttajien varalta. Kävi ilmi, että Alli-pallin kakka on priimaa.

Tahvolle varattiin siirtoaika, ja minä suunnittelin tarkkaakin tarkemman protokollan. Höpö höpö, tieteellisistä julkaisuista lunttasin. Voin kertoa, että kyseessä ei ole mieltä ylentävin projekti. Jotain hommasta kertonee se, että klinikan

muun väen toiveesta nämä siirtopotilaat varataan jatkossa päivän viimeiseksi, ja mieluummin silloin, kun kaikilla on nuha.

Pari kuukautta siirto-operaation jälkeen soittelin Tahvolle, tai siis Tahvon omistajalle. Tahvo oli lihonut, sitä ei närästänyt ja sillä ei ollut ollut ripulia, paitsi kerran, yhden päivän ajan. Tahvo ei ollut tarvinnut antibioottia, ja kortisoniannos oli pudotettu minimiin. Kaksi kuukautta ilman mahamurheita ja antibioottikuureja oli Tahvolle todellista luksusta, ennenkuulumatonta.

Minä en usko hetkeäkään, että Tahvo parantui lopullisesti ulosteensiirrolla. Tahvolla on kroonisesti ärtynyt suolisto, ja jonain päivänä se sairastuu uudestaan. Uskon kuitenkin, että ulosteensiirto voisi olla jatkossa ainakin Tahvon tapauksessa ensisijainen hoito. Kapallinen kakkaa on tässä tapauksessa paljon turvallisempi hoito kuin kuuden viikon antibioottikuuri. Tavoitteena on nimittäin se, että Tahvo voi hyvin ilman, että koko lähipiiri altistetaan resistenteille bakteereille.

Pakko todeta, että lopetusuhan alla oleva heikkokuntoinen potilas ei välttämättä ole edustavin yksilö tutkimukseen. Mutta silti tieteellisten tutkimusten perusteella tästä ulosteensiirtotouhusta näyttäisi olevan hyötyä, ja siksi minä sitä kokeilin. Enkä todellakaan ole maailman enkä edes Suomen ensimmäinen kakkasiirtoeläinlääkäri, en välttämättä edes Jyväskylässä, mutta meidän klinikallamme kyseessä oli ensimmäinen siirtotoimenpide.

Tämän jutun minä kirjoitin vain kehuakseni itseäni: olenpa minä hieno ja innovatiivinen tyyppi. No en, kirjoitin siksi, että ennen kuin heitätte pyyhkeen kehään, niin kannattaa kokeilla tätäkin. Eläinlääkärin valvonnassa kuitenkin, jookosta?

KADONNEEN SINAPPITUUBIN ARVOITUS

Sainpa kerran saunassa pari ipanaa melko hämmentyneeksi. Täytyy sanoa että täysin mauton pila, ja jos koulusta tulee sanomista todella tyhmistä jutuista niin pahoittelut, ihan hölmö temppu.

Olimme siis perheen kanssa saunassa. Minä olin grillannut makkaraa, ja saunan päätteeksi istuskelin Suvin kanssa takkahuoneessa ja vilvoittelin. Muksut olivat vielä löylyssä, ja minä muistin yhden taikatempon. Sovin, että Suvi toimii minun avustajanani.

Kun muksut tulivat saunasta, minä kysyin, haluavatko he nähdä taikatempon. Tottahan toki, rakas jälkikasvuni totesi. Otin pöydällä olevan sinappituubin ja peitin sen lautasliinalla. Sitten minä ojensin liinalla peitetyn sinappituubin Helinälle ja pyysin, että se kokeilisi liinan alta, että tuubi on yhä paikoillaan. Helinä totesi, että siellä se on sinappituubi tallessa.

Esitin saman kysymyksen Artulle ja tulos oli sama. Arttu tunnusteli tuubia ja kertoi, että siellähän se. Sitten minä ojensin liinan ja tuubin Suvin kokeiltavaksi. Kuten arvaatte, kauris avustajani poisti tässä vaiheessa kyseisen sinappituubin ja laittoi sen aamutakkinsa taskuun. Lapsille rakas vaimoni kuitenkin kertoi, että tuubi on yhä paikoillaan.

Sitten minä sanoin ”simsalabim” ja ”ananasa-käämä” ja heitin liinan ilmaan. Lasten hämmästykseksi sinappituubi

katosi kuin tuhka tuuleen. Meidän muksut olivat silloin kahdeksan ja kymmenen, ne eivät enää juurikaan uskoneet taikuuteen. Ipanat ihmettelivät, mihin minä jemmasin sen sinappituubin.

Minä kävelin tuolilleni muka kovin vaivalloisesti pakarat kiinni puristettuna. Sitten istahdin äärimmäisen varovasti ja irvistin – huuliltani saattoi paeta myös hiljainen voihkaus. Tässä vaiheessa Suvilta tuli vähän saunajuomaa sieraimista, Helinä repesi raikuvaan nauruun ja Arttu totesi, että ei ehkä enää tarvitsisi sinappia.

Mautonta ja lapsellista pilailua, myönnetään.

MAREMMANO

Tiedättেকö, mikä on maremmano-abruzzese? Ei, se ei ole tavallista hienompi aivastus. Se on laumanvartijakoira. Minulla kävi tässä päivänä eräänä potilaana Napu, vajaat viisikymmentäviisi kiloa painava maremmano. Napua nakersi viime kesänä käärme, ja niinpä minulla ja Napulla on aina välillä tällit verinäytekontrollin merkeissä.

Minun täytyy heti tähän kärkeen kertoa taustatiedoksi tarina ensimmäisestä kohtaamisestani tämän koirarodun kanssa. Törmäsin ensimmäiseen maremmaan, kun olin eläinlääketieteellisellä korkeakoululla lusimassa röntgenologian kurssia. Kurssi suoritettiin niin, että me opiskelijat häärisimme röntgensalissa parin viikon ajan. Me muka avustimme röntgenhoitajia niiden hommissa, eli oikeasti olimme tiellä ja kyselimme tyhmiä, toiset enemmän ja toiset vähemmän.

Röntgenhuone sijaitsi tuohon aikaan niin sanotun mustan käytävän varrella. Musta käytävä oli vajaa viisikymmentä metriä pitkä asfalttipinnoitteinen käytävä. Väitän, että kaikille vähän varttuneemmille eläinlääkäreille nousee mielen syövereistä muistoja tuolta käytävältä.

Minä pakoilin jälleen tapojeni mukaan hommia ja nojailin seinään juuri tuolla Via Dolorosalla. Käytävän toisessa päässä olevista ovista astui käytävälle seuraava kuvattava, kultainen-noutaja. Minua kiinnosti enemmän koiran omistaja, pitkänhuiskea ja nätti vaaleatukkainen tyttö. Niinpä päätin mennä

jututtamaan tätä neitokaista. Ponkaisin reippaasti liikkeelle ja lähdin lapa pystyssä kohti kaunokaista. Samassa hetkessä röntgenologian tuolloinen professori Marjatta Snellman hoksasi mitä minulla on mielessä ja sanoi, että äläpäs mene Teppo sinne. Minä tietysti kysyin että miksi? Marjatta sanoi, että se koira on maremmanno. Minä kysyin sujuvaksi italiaksi että ”perchè”?

Marjatta sanoi, että Italian pojat pitävät maremmanoja pihakoirina. Ne kuulemma hätistelevät mafiankin pois nurkista kuleksimasta. Yksi hontelo eläinlääketieteen opiskelija, jolla oli selkeästi kaiken lisäksi pahat mielessä, olisi silkka makupala. Täytyy kyllä myöntää, että kun se tyttönen käveli lähemmäs, asia kävi selväksi. Vaikka tämä kyseinen koiruus näytti kultaiseltanoutajalta, se kasvoi lähestyessään aivan epänormaaleihin mittasuhteisiin.

Palataanpa jälleen nykyhetkeen. Napu on erittäin hyvän-
tuulinen, luottavainen ja itsevarma kaveri. Se heiluttelee häntäänsä ja katselee suoraan silmiin, ei kuitenkaan sillä lailla haastavasti. Napun omistaja tuntee kuitenkin rotunsa, ja niinpä Napu kulkee vieraissa paikoissa Hannibal Lecter -malliseen kuonokoppaan sonnustautuneena.

Minulla ja Napulla on varsin hyvä suhde. Napu ei syö minua, ja minä en ajele Napun polkupyörällä. Ikävä kyllä Napu inhoaa trimmeriä, joten meillä on aina pieni painiottelu. Lisäksi Napu vihaa puudutesuihketta, ja siten meillä on valmiiksi pedattuna painiottelu numero kaksi. Verinäytteen ottamisesta Napu ei välitä tuon taivaallista. Mutta silti on pakko myöntää, että kun kumarrun ottamaan verinäytettä ja Napun jäähallin kokoinen pää nojaa minun kaljuuntuvaan päälakeeni ja tiputtaa samalla kuolaa olkapäälleni, palaavat Marjatan sanat mieleen.

Jos joku ihmetteli, miksi minulla oli tuona päivänä hoito-toimenpidehuoneen ovi auki ja minun pyllyni työntyi osittain ulos ovesta, niin se johtui siitä, että aina pitää olla pakosuunta selvillä, kun painii itseään isomman tai vahvemman kanssa.

Ja ettei kenellekään jää epäselväksi, Napu on erittäin hieno, sympaattinen ja lempeä kaveri, silloin kun se haluaa. Luvatta en kuitenkaan lähtisi Napunkaan omistajaa kättelemään.

Napu muuten on työkoira: se pitää huolen, että omistajan ponit pysyvät turvassa. Napu on tässä hommassa jo varsinainen konkari. Ensimmäiset tällit ilveksen kanssa tapahtuivat, kun Napu oli neljän kuukauden ikäinen. Ei syönyt ilvesponeja.

**Jatkoa lukijoiden rakastamalle
Eläinlääkärin elämää -kirjalle:
vuodet vierivät, mutta sama
vauhdikas meno jatkuu.**

Eläinlääkärin työssä potilaat eivät koputa kauniisti oveen, vaan sisälle tullaan vahvasti sen hetken tunnelmissa. Ja ne voivat olla mitä tahansa täydestä paniikista koko huoneen täyttävään riemuun. Päivän aikana voi tulla eteen kaikenlaista aina ihottumasta syöpään – aamulla ei tiedä, onko tiedossa korvien puhdistamista vai hengenpelastustehtäviä. Myös omassa pihapiirissä seikkailee kaikenlaista määkijää ja kotkottajaa. ”Älä sählää”, on Tepon neuvo eläinten omistajille, mutta omassa elämässä se ei aina muistu mieleen.

ELÄINLÄÄKÄRI TEPPO HEINOLA pitää Jyväskylässä praktiikkaa vaimonsa Suv:n kanssa. Perheeseen kuuluu kaksi lasta ja lisäksi lukuisa joukko kaksi- ja nelijalkaisia. Alun perin Facebookissa julkaistujen tarinoiden pohjalta julkaistaan nyt jo toinen riemukas ja koskettava kokoelma.

